

Recensioner

IASPISGalleriet, Stockholm: "Look into the future – and understand why" (14/11-21/12)

Samlingsutställning idag är inte en lätt materia att hantera. Men det har de heller aldrig varit. För det första har alltid arrangören eller initiativtagaren varit tvungen att bestämma sig för om det är de deltagande konstnärerna som skall utgöra fokus, eller om det är en

övergripande idé som skall utgöra riktninggivare. Vill man betrakta dessa alternativ som ytterlighetspunkter på en skala – även om det inte är nödvändigt – kan man påstå, att det under senare år skett en glidning från konstnärskanten till idékanten, vilket ömsom producerat spännande resultat, ömsom kvaddat åtskilliga ambitiöst upplagda utställningar. Koncentrationen på den övergripande utställningsidén är ett fenomen som på den internationella konstscenen passat som hand i handske för den kategori "emanciperade" frilanscuratorer som mejslat ut sina yrkeskarriärer i symbios med beställarna av de biennaler, triennaler och andra större mönstringar av samtidskonst med vars hjälp nationella kulturpolitiker och tjänstemän förgyllt sina pastorat. I vår del av världen har denna utveckling inte varit lika framträdande, främst på grund av att vi är ett litet land med en lika liten arbetsmarknad. Dessutom vilar svenskt konstliv tungt och bredbent på sina institutioner, och där har knappast personell flexibilitet varit den mest uttalade egenskapen. Om kriser brukar leda till nytänkande kan man bara hoppas att även de svenska kulturinstitutionernas kris leder till nytänkande när det gäller rekryteringen av personal till olika projekt. Och de som för några år sedan ondgjorde sig över "curatormaffians" växande makt på konstnärernas bekostnad kan i alla fall glädja sig över att det på senare tid blivit allt vanligare att just konstnärer uppträder i curatorrollen.

Ett ovanligt lyckat exempel på detta är IASPIS utställning "Look into the future – and understand why" med den norske konstnären Jan Christensen som curator. Deltagarna – *Ann Böttcher, Björn Arvidsson & Johan Ekdahl (alias Giorgio), Björn Hegardt, Maria Heimer Åkerlund, Karl Holmqvist, Y. Knott, Gunilla Klingberg, Rune Lagomarsino, Ola Pehrson* och *Fiona Tan* – är hämtade dels från IASPIS programverksamhet, dels ur curatorns eget närområde. Bakom den aningen kryptiska utställningsrubriken kan man ana ett lika kryptiskt utställningskoncept, vilket formerar sig kring föreställningar om en värld hängande i tomrummet mellan nuet och framtiden, eller kanske till och med där framtiden utgör en negation av nuet. I bakgrunden spökar även gamla hederliga, kvasiromantiska idéer om en tillvaro behärskad av två motsatta krafter: Ljus och mörker, gott och ont, ande och materia. Jan Christensen har

sannerligen inte gjort det lätt för sig. Att hantera ett så pass lättflyktigt uppslag till utställning kräver i sig självt av avsevärd insats. Valet av konstnärer är heller inte helt utan komplikationer. Medan några av dem har stor vana att spela med det riktigt stora formatet är andra betydligt mer komfortabla ju mindre omfånget är. Ropen och viskningarna skall med andra ord klämmas in i samma ramverk, utan att konstnärstår trampas blå och publiken dribblas bort.

Här förefaller Jan Christensen att ha agerat med stor lyhördhet och följsamhet. Trots att de utställda verkens proportioner varierar ganska kraftigt får man som besökare inget intryck av att man trampar omkring i ett landskap där man riskerar att när som helst missa eller (ännu värre) förstöra något konstverk som är så blygsamt att det undslipper vår uppmärksamhet. Rune Lagomarsinos förhållandevis enkla och inte alltför sofistikerade diaprojektion "We all laughed at Christopher Columbus" skulle mycket väl kunna reduceras till ett störningsmoment i närheten av Fiona Tans stora väggmålning, liksom Ann Böttchers glasmålning i taket hade kunnat förvandlas till en underordnad arkitektonisk detalj i sällskap med Ola Pehrsons humoristiska och underfundiga video "Bug". Men så sker inte. I stället vandrar vi omkring i ett utställningsrum, där verken "orkestrerats" för att uppnå maximal kollektiv effekt, något som understryks av att Christensen även ställer ut ljud i form av ett "soundtrack" (signerat Giorgio). Faktum är att även uppenbart antioffentliga verk som Karl Holmqvists "The K. Protocol" flyter in i sammanhanget på ett smärtlöst sätt. Märkligt nog gör det då inte så mycket att man lämnar utställningen lika undrande över vad det är för framtid Jan Christensen vill att vi skall titta efter. Det fungerar i alla fall. Det brukar heta att kännetecknet på en god värld är att han får alla att känna sig som festens mittpunkt. Om denna visdom hade kunnat omskrivas i konsttermer är Jan Christensen en mycket god värd.

Adress: Fredsgatan 12

Anders Olofsson (text), IASPIS (foto)

 [Överst](#) [Tillbaka](#)

Här kan du berätta vad du tycker om artikeln!
Observera att dina synpunkter går till redaktören, och inte publiceras med automatik.
